

MINISTÈRE
DE L'ÉDUCATION
NATIONALE

EBE HEB 1

SESSION 2018

**CONCOURS EXTERNE
CAFEP**

**Section : LANGUES VIVANTES ÉTRANGÈRES
HEBREU**

COMPOSITION EN HEBREU

Durée : 5 heures

L'usage de tout ouvrage de référence, de tout dictionnaire et de tout matériel électronique (y compris la calculatrice) est rigoureusement interdit.

Dans le cas où un(e) candidat(e) repère ce qui lui semble être une erreur d'énoncé, il (elle) le signale très lisiblement sur sa copie, propose la correction et poursuit l'épreuve en conséquence.

De même, si cela conduit à formuler une ou plusieurs hypothèses, il est demandé de la (ou les) mentionner explicitement.

NB : La copie que vous rendrez ne devra, conformément au principe d'anonymat, comporter aucun signe distinctif, tel que nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé comporte notamment la rédaction d'un projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de signer ou de l'identifier.

Tournez la page S.V.P.

A

INFORMATION AUX CANDIDATS

Vous trouverez ci-après les codes nécessaires vous permettant de compléter les rubriques figurant en en-tête de votre copie

Ces codes doivent être reportés sur chacune des copies que vous remettrez.

► **Concours externe du CAFEP/CAPES de l'enseignement privé :**

Concours	Section/option	Epreuve	Matière
E B F	0 4 2 8 E	1 0 1	7 4 1 3

Composition en hébreu

Mythes et héros

A partir de la thématique indiquée, vous proposerez une problématique en vous fondant sur l'analyse et la mise en perspective de l'ensemble des documents. Vous rendrez compte de votre réflexion dans une composition structurée en hébreu.

Document A

היום היה חם למדי ; ניחא, למען שלום הציבור – חם להבהיל. על אף זאת היתה הליכתו כמי שעתיד לתת זינוק של המראה. בכל רגע. הלה היה בחור בעל מעוף, מכל מקום-עבודתם של שרירי-הרגל הגלויים היתה אומרת כך : מעוף! וכלום לא רמזו לו העלאה נוספת? במשך חדשים – מ"ס-מ"ס ! וכי צריך גיחש אחד כמוך לעלות עוד הרבה כדי שיהא הרו כב בגוש?

אורי ראה מה שלא ראו אחרים, כרגיל. ברור היה לו שאיש לא ראה. הוא חיך שעה שדימה בנפשו את הפרצופים התמוהים. אחוזי-ההערצה של אלה העתידים לקבל בקרוב הודעה כל-כך קצרה ומשמחת : לפנינו, במרחק שלושה קילומטרים, על הרכס שמימין, שלוש אצבעות-הבלוריות הראשונות של יער-העמקים.

אין צריך להיות מופתע כאן בהתגלות אורי והנה אין הוא לבדו. כפי שנסתבר לראשונה מדרך החירות והזריזות שנהג בהליכתו, אלא מוביל חבורה של שלושים נפש, מחלקה כלולה ושלמה, טוראיו שלו ושני מ"כיהם בכלל. הוא היה מוביל אותם כאילו לא היו קיימים. שהרי שומה עליהם שיסגלו לעצמם את הליכתו שלו. לפחות חצי תריסר מהם יופיעו מחר להתעמלות-בוקר בעקבים מחובשים, בבועות-מים, בתלונות. בכל זאת שומה עליהם שיברכוהו על שהוא מוליך אותם בפרך.

לא התבונן אחורה, וכל כמה שיכול – נמנע מלעצור בגינו של מישהו מפגר. דיו שגבי מהלך במאסף ודואג לכל הנחשלים. הוא, תפקידו לשמש דוגמה. אולי הוא צעיר ממחיצתם, ועם מחציתם האחרת משתווה "על-הקו" – אך חייבים הם לשבח ולברך כי לא גיינגי הוא המוביל אותם.

משול היה אורי בשעות של ניהוג כזה, ניהוג כיתה או ניהוג מחלקה, כמי שמהלך לבדו. ככל שהיה מפקד יותר-היה אנוכי יותר. בפשטות מובנת-מאליה סבר וקיבל היותו נקודת-מוקד בחייהם של רבים. יפה היה לו הדבר, והיה מדלג, לפיכך, על סלעים ולמתניו תרמיל-הצד

שלו, הארוז בקפידה, הקל יחסית ומוביל אחריו את טוראיו בעוד-נפשו הוא משוטטת לה בדד וחוגג את היכולת הברורה, הגלויה הזאת ששמה: אני-עצמי, הוא-עצמו, אורי-עצמו.

הוא הלך בשדות- מ. שמיר הוצאת עם עובד, 1972

Document B

בכ"ט בנובמבר, יום החלטת האומות המאוחדות על הקמת מדינה יהודית בחלק מארץ ישראל, התאספו חברים בביתה של מיקה והתכוננו לצאת לרקוד ברחובות. עמוס הגיע מאוחר, אל לב השמחה, מתוך כוונה ברורה לעכור אותה. השאלה הראשונה היתה: "על מה יש לשמוח?" ואחר-כך "זוה לא משפט שלמה, ארץ לא גוזרים." ועוד: "תהיה לכם מדינה, אבל לא עצמאות." וכיוון שלמחרת עומדת לפרוץ מלחמה, הוא אינו מזכיר את מה שמצער אותו יותר מכול: "זוה לא יפתור כלום בין היהודים לערבים והמלחמה תימשך עוד שנים על שנים."

ובכל אופן הוא מדבר עוד ועוד, בחדות נחרצת, כדי להתגבר על איזו הרגשת אשמה ישנה שעכשיו הולכת ומתבהרת: הוא בגד באביו ובמורשת של תנועת העבודה כשהצטרף ללח"י, הוא בוגד בלח"י כשהוא חולם עדיין על שיתוף פעולה עם הערבים והוא יבגוד בערבים, מחר, כשיצא למלחמה נגדם.

[...]

כעבור יומיים עמוס יוצא לרחוב ושומע על ערבים שמשתוללים במרכז המסחרי, שורפים חנויות ובוזזים והורגים.

הוא לוקח את אקדח הפרבלום, מכניס אותו לכיס מכנסי הפלנל שלו ורץ דרך רחוב בצלאל ודרך נחלת שבעה לכיוון המרכז המסחרי, אל העשן המתאבך שם מעל לגוויות הראשונות למלחמת השחרור. אבל אל המהומות במרכז המסחרי הוא לא הגיע כיוון שהפרבלום פלט כדור, חורר את מכנסיו ושרט את ברכו. עוד באותו יום כיבס את המכנסיים בגלל הדם, וכאשר נסע לתל אביב, הלך אל וינטר החייט וזה הטליא אותם במקום.

"בדצמבר התחיל החורף, ועד סוף אפריל 1948 זחלתי במכנסי פלנל המטולאים בבוץ, יורה וירוי, ירוי ויורה, זוחל ורץ, ובכל פעם הייתי חוזר חי, הייתי מייבש את המכנסיים, מקלף מהם את הבוץ שהתייבש ושוב, בלילה, יוצא לזחול ולרוץ לירות ולהיירות. פעם חשבתי לכתוב שיר שייפתח במילים: "אנו באנו ארצה, לירות ולהיירות בה. אלא שאני לא מאלה שבאו, אני מאלה שנולדו כאן."

על דעת עצמו-ארבעה פרקי חיים של עמוס קינן- נ. גרץ, הוצאת עם עובד, 2008

Document C

כל ימי הלוחמה לא חשבתני. לא תכננתי תוכניות. עשיתי את מה שאמרו לי לעשות ויזמתי רק כאשר לא היתה ברירה והיה צריך לאלתר. אמרו תישן, ישנתי, אמרו קום, קמתי. חילקו אוכל, אכלתי. כשלא חילקו, לא ידעתי רעב. זה כנראה נכון ששמו לנו סודה במים שקיבלנו לשתות במשורה כי לא חשבתני על הילדות, ששנה לפני כן טרפו אותי בנשיותן המתחילה לפרוח. זכרתי שלא היה שום כלום בתוך הגולגולת החבוטה שלי. היינו כמו ילדים, צעירים עד כדי בוש, מתנדבים, היינו חוראנים, פרטיזנים. מלבדי לא היו צעירים שפעלו קודם לכן בתנועות נוער, אלה יגויסו אחר כך, כשאנחנו כבר נגמור להקים להם מדינה. היינו סתם, זה מפה וזה משם, עדיין לא היו לנו תעודות כלשהן, לבד מתעודות הלידה הפלשתיניות (א"י), שכמובן לא נשאנו אותן עלינו.

[...]

הייתי כסיל שהלך להיות בן חיל ולהכות באויב. זה מה שהייתי. האם התגייסתי מוקדם כל כך, בן שבע עשרה וחצי, מפני שהייתי גיבור או שמא מפני שפחדתי וברחתי ממה? ואם כן, ממה? כנראה הייתי פחדן. אנשים בעלי דמיון פוחדים. לאנשים בעלי דמיון יצירתי יש גם היכולת הזאת להיות טיפשים שמתנדבים למהלכים אבודים. מן הפחד שלי יצאתי גיבור שהתגבר על פחדיו. והייתי קודם לכן פקעת של פחדים. מפני החושך. מפני המוות. מפני אנשים. מפני המון צפוף. מפני זבובים מעבירי מחלות, מפני יתושי אנופלס כאלה נושאי מלריה, שאמי שרה היתה מדברת עליהם כמי שהכירה אותם באופן אישי בנעוריה בארץ ישראל. לא הייתי גיבור חיל כמו רבים מן החיילים. הייתי מישהו שלא נכנע. מישהו שאף כי פחד, ראה מוות ולא חף את ראשו. ידעתי שבאוניות הקטנות בים מסתובבים אלפי ניצולי שואה חסרי בית ששום מדינה לא רצתה בהם וקראתי ששלוש שנים לפני כן אמר הר גבלס שאם היהודים חכמים כל כך ומוכשרים כל כך ומנגנים יפה כל כך, איך זה ששום מדינה אינה רוצה בהם, ואני זוכר שזה חרה לי ורציתי להשתתף בהבאת היהודים האלה.

אך האם באמת היתה זאת הסיבה האמיתית לכך שהתגייסתי בנובמבר 1947, מעט לפני הכרזת האו"ם על חלוקת הארץ?

הרי מה שאני זוכר הוא שסתם יום אחד, בשליש הראשון של י"ב בבית הספר "תיכון חדש", שהיה המקום הכי נפלא להיות בו, [...], ויום אחד סתם ככה עזבתי את בית הספר המתוק הזה באמירה שאפילו אני לא האמנתי בה, שעם שורש של שלוש לא נגרש את הבריטים מהארץ, והתנדבתי לפלי"ם כי אמרתי שאביא את הניצולים לחופי הארץ ולא חשבתני ממש באמת לאן יגיעו האוניות עם הפליטים. והרי מיד אחרי האימונים בים יצאנו ללחום בהרי

ירושלים ובהרי יהודה. ואמרתי שהתגייסתי כדי להביא יהודים, אז מה, האם באמת חשבתי שהאוניות יגיעו לנמל ירושלים, שקבורה חיים בין המדבר לנוף הירוק ולבאב אל ואד? וקודם לכן טרחו בנו המורים המצחיקים שלנו ומחצו את מוחותינו בעניין לבנות ולהיבנות בארץ ישראל, אבל לא הבנו בדיוק מה זה אומר. הלוא נולדנו כאן. בקוצים. בתנים. בעגלות הרתומות לפרדות עטויות סכי עיניים, ובסברס, וברימונים ובברושים יפי הצמרות ואיך באמת בונים ונבנים?

פה ושם כבר דובר על מדינה עברית. המושג "מדינה" לא צלצל מוכר, לא נשמע ממשי, מאימתי היתה לעם שלנו מדינה, אחרי אלפיים שנה? ואיזו מין מדינה היא תהיה? איך תהיה המדינה הקטנה הזאת? ליכטנשטיין, קונגו? ומה, בן גוריון יחבוש צילינדר ויעמוד על ארגז כמו הרצל במרפסת בבזל כדי להיראות גבוה? ומה, שוטר עברי יצפצף? ובמה יצפצף? בשופר?
תש"ח - י. קניוק, הוצאת ידיעות ספרים, 2010.